

robe, šteta bi bila izbjegnuta.

Drugostepeni sud je žalbu odbio iz slijedećih razloga:

Ovaj sud prihvaća razloge iz prvostepene presude, jer su isti osnovani. Nesporno je da je u konkretnom slučaju utovar crijepova i žljebova u vagone izvršio tužitelj kao pošiljalac robe. Kad je roba stigla na uputnu stanicu i vagon otvoren, zapisnički je utvrđeno djelomično oštećenje robe, a utvrđen je i uzrok tomu oštećenju. Utvrđeno je da crijepovi nisu bili priljubljeni i složeni uz čelnu stranu vagona, već da su složeni 15 do 20 cm udaljeno od prednje i stražnje strane vagona. Osim toga utvrđeno je da je tužitelj prilikom slaganja crijepova u vagon upotrijebio nedovoljnu količinu slame. Te okolnosti su prouzrokovale lom crijepova i utvrđenu štetu. Budući da je tužitelj sam vršio utovar i slaganje crijepova u vagone, preuzeo je na sebe i odgovornost u odnosu na utovar i pakovanje robe. Taj dio posla nije povjerio željeznici, već samo prijevoz. Prema tome tužitelj sam odgovara za utovar i pakovanje. Željeznica je kao vozar preuzela samo obavezu da utovarenu robu preveze do uputne stanice i preda primaocu. Tu je uslugu željeznica učinila i ne može se ona teretiti za nastalu štetu. Za utvrđenje štete mjerodavan je željeznički zapisnik od 17.VIII 1968, načinjen prilikom istovara, a nikako ne može biti mjerodavan zapisnik tužiteljeve komisije koji je preko 20 dana poslije istovara načinjen u skladištu primaočevu.

J.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br.XIX Sl-1633/73-2
od 27.XI 1973.

Vijeće: Juraj Bolanča, dr Zdenko Antić, prof.dr Branko Jakaša

Prijevoz kamionom - Vozarova odgovornost - Manjak robe - Način vaganja - I kad je količina robe vagana nepouzdanim načinom, smatra se da je vaganje bilo tačno, ako se ustanovi velika razlika između količine robe primljene na prijevoz i one koju je vozar predao primaocu - Nepouzdan je način vaganja kad se vozilo važe na dijelove u dva navrata

Tužitelj je cestovni vozar, a tuženik je primalac.

Prema navodima tužbe tužitelj je prevezio za tuženika iz Zenice željezo. Po kamionskom tovarnom listu tužitelj je primio u Zenici 28.280 kg željeza. To proizlazi iz kamionskog tovarnog lista broj M-005651. Kad je roba stigla na centralno sabiralište tuženika ustanovljena je količina od svega 26.276 kg betona, željeza, dakle za 2.004 kg manje nego li je tužitelj preuzeo na prijevoz. To je konstatirano u zapisniku od 12.XII 1969, pri čemu je navedeno da je zbog kratkoće vage prikolica vagana na dva puta.

U toku postupka utvrđeno je da se kamion vagao odjednom a prikolica u dva puta i to tako što su najprije na vagu priveli kotače prednjeg dijela, a zatim stražnjeg dijela prikolice. Tako da su uvijek radili i da su utvrdili da je takvo vaganje točno. Tom prilikom brojili su i buntove, pa su ustanovili da nedostaje nekoliko buntova.

Nakon provedenog postupka prvostepeni sud je donio pobijanu presudu, kojom je platni nalog ukinut u osporenom dijelu a tužbeni zahtjev odbijen.

Prvostepeni sud smatra da je tuženik posve opravdano teretio tužitelja za vrijednost manje isporučene robe prilikom izvršenog prijevoza i da ga je posve pravilno teretio za tu protuvrijednost. Prvostepeni sud smatra utvrdjenim, a što proizlazi iz iskaza prešlušanih svjedoka kao i zapisnika o mjerenju prispjele robe, da je tužitelj kao vozar dopremio tuženiku 2.004 kg betonskog željeza manje nego li je primio od pošiljaoca i trebao isporučiti tuženiku kao primaocu. Sud je povjerovao iskazu svjedoka, a svoju odluku je zasnovao i na izjavi vještaka da i kod primijenjenog vaganja ne bi moglo doći do odstupanja od 2.004 kg željeza. Prema tome za manjak u robi odgovoran je tužitelj. Pravilno je postupio tuženik kad mu je kod isplate odbio vrijednost izgubljene robe.

Protiv prvostepene presude tužitelj je uložio žalbu.

U žalbi se navodi da je vještak izjavio da je primijenjeni način mjerenja tereta posve nepouzdan, a da je ipak sud to mjerenje uzeo kao točno. Žalitelj smatra da manjak nije postojao već da je "utvrdjeni manjak" plod nepravilnog mjerenja. Žalitelj je predložio preinačenje prvostepene presude u odbijajućem dijelu.

Drugostepeni sud je žalbu odbio iz ovih razloga:

Nesporno je da je tužitelj primio na prijevoz 28.280 kg betonskog željeza. Nesporno je da je prilikom izvršenog prijevoza vršeno kod tuženika, u prisutnosti tuži-

teljevog šofera, mjerenje i da je tom prilikom ustanovljeno da je dopremljeno svega 26.276 kg betonskog željeza. Odnosno ustanovljen je manjak od 2.004 kg željeza. To potvrđuju oba preslušana svjedoka, a to je i zapisnički konstatirano.

Sporno je samo da li je vaganje na savijalištu tuženika izvršeno pravilno ili nije. Ispitani vještak je izjavio da primijenjeni način mjerenja nije pouzdan, ali da ni u kojem slučaju takvo mjerenje ne bi moglo pokazivati takvu veliku razliku od 2 tone. To što je vještak iskazao sasvim je točno. Prema znanju ovog suda razlika bi mogla iznositi najviše 20-30 kg, a nikako 2.004 kg. Stoga i ovaj sud smatra manjak utvrđenim i da je tuženik s pravom teretio tužitelja i od njegove zarade odbio protivrijednost utvrđenog manjka na robu. Tužitelj pakovanju i utovaru nije prigovorio.

J.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br. 1644/73-2
od 27.XI 1973.

Vijeće: Juraj Bolanča, dr Zdenko Antić, prof.dr Branko Jakaša

Cestovni promet - Preopterećenje ceste - Vozar koji preoptereći cestu težinom vozila većom od dopuštene, dužan je poduzeću za putove nadoknaditi štetu - Ta se šteta nadoknadjuje na temelju same činjenice da je prijevoz izvršen preokračenom težinom vozila, bez obzira što nije dokazano konkretno oštećenje ceste - Vozar koji na ovaj način optereći cestu, dužan je s poduzećem za ceste sklopiti ugovor o iznosu naknade, a ukoliko to ne učini, plaća naknadu koju bi platio da je ugovor bio zaključen - Najveća dopuštena težina vozila iznosi 40 tona, s tim da najveći dopušteni pritisak po jednoj osovini ne smije biti veći od 10 tona, a po dvostrukoj od 16 tona

Tužitelj je poduzeće za ceste, a tuženik je vozar. Spor se vodi o naknadi za preopterećenje ceste koje je tuženik prouzrokovao preteško natovarenim vozilom.

Tuženik je uložio prigovor protiv platnog naloga. U prigovoru se navodi da se predmetni prijevoz ne može smatrati izvanrednim u smislu čl.47. Osnovnog zakona o